

[Statsministeren]

skridtspartiet. Der er dog én ting, der er fælles for fremskridtspartiet – det var jeg også lidt inde på i mit første indlæg – og det er, at man er hadsk, usaglig og propagandistisk. Det er overhovedet ingen overdrivelse at sige – det har vi også set dokumentation for i den aktuelle situation – at egentlig overgår fremskridtspartiets hr. Glistrup end ikke af Preben Møller Hansen, selv om de to jo har spillet godt sammen og har udgjort makkerpar i den aktuelle situation. Igen det sædvanlige, om end det er på et lille område: samspil mellem det yderste højre og det yderste venstre til undergravelse af demokratiet.

Jeg advarer fremskridtspartiet; jeg anmoder fremskridtspartiets folk om at besinde sig, opgive dobbeltspillerlinjen, komme ind på i hvert fald en enhedslinje, således at vi ved, hvor vi har fremskridtspartiet, og ikke denne metode, hvorefter man samler gruppe for gruppe op omkring sig med usaglige argumenter og alligevel spiller det pæne og saglige parti udadtil på andre områder. Fremskridtspartiet fremfører sine synspunkter frit, frejdigt og især meget frækt, og den slags metoder kan gøre sig et stykke tid – måske desværre for længe – men hvis man fortsætter ad den vej, tror jeg, at en sådan uhyrlig metode vil blive afsløret.

Men det, der undrede mig, var, at da hr. Erlendsson kom op igen, sagde hr. Erlendsson ikke et eneste ord til mig. Er det, fordi han accepterer det, jeg sagde? Er det, fordi han erkender, at der er tale om et utiltalende dobbeltspil? Det kunne man næsten tro, og så er der allerede opnået noget. Jeg beder altså om et svar på spørgsmålet: erkender man, eller erkender man ikke, at man spiller et uhyrligt dobbeltspil?

Hr. Erlendsson gav i stedet for indtryk af over for folkettingen og den offentlighed, som måtte interessere sig for vores debat herinde, at han skam var meget saglig, og så begyndte han at læse op af rapporter og udtalelser fra videnskabsmænd og grupper af forskellig art, alt sammen folk, hvis kompetence til egentlig at vurdere, hvad der skulle vurderes, han i øvrigt havde bestridt, for når noget skulle vurderes, var det sandelig af fiskerne selv.

Men i øvrigt har vi også fået at vide, at det ud fra fremskridtspartiets synspunkt er helt usagligt og urimeligt at henvise til de citater af rapporter og personer, for det viser sig, at også disse folk, når det kommer til

stykket, i deres vurderinger ikke alene er på linje med, at der skal kvoteres, men også direkte har været rådgivere for og anbefalere af den politik, der lægges frem.

Hr. Uwe Jensen (Ribe a.) ønsker, at vi som dansk fiskeriminister skulle have en person, der lignede hr. Silkin i England. Jeg vil naturligvis nødig stå og give en alt for tydelig karakteristik af et andet lands minister inden for Det europæiske Fællesskab. Jeg tror, man må erkende, at han energisk har varetaget englændernes interesser, men jeg tror også, man må erkende, at der har været en god portion usaglighed i hans energiske bestræbelser. Der er også noget, der kunne tyde på, at når man efter mange, lange og besværlige forhandlinger ender med, at otte landes fiskeriministre med deres delegationer, herunder deres fiskeriorganisationer, bag sig slutter en slags foreløbig aftale, hvor englænderne ikke er med, er det ikke anbefalelsesværdigt, at også Danmark skulle føre den Silkinske linje.

Til hr. Kofoed vil jeg nøjes med at sige: tak for de bemærkninger, der faldt. Der var en helt igennem saglig tilbagevisning af fremskridtspartiets holdning, af den demagogiske linje, som dette parti fører også i denne sag. Det var rart at høre de citater, der blev bragt af hr. Uwe Jensen (Ribe a.), men igen et udtryk for, at man, om jeg så må sige, rider to heste.

Jeg ved ikke, om hr. Kofoed i øvrigt er klar over, at hans parti er de reelle bagmænd – læg mærke til udtrykket – bag hele den fiskeriaktion, der har været. I hvert fald står det i Jyllands-Posten for den 18. maj i år. Det er en hr. Glistrup, der har skrevet artiklen, og dens overskrift er »De virkelige bagmænd«; godt udtryk! Den kompliment vil jeg i øvrigt give til hr. Glistrup: han er en dygtig herre til at formulere ting, som man lægger mærke til. Han siger: »Bagmændene bag fiskeriaktionen var Anker Jørgensen og hans regering og partiet venstre« og så en lang række andre uhyrligheder. Det er altså fantastisk, hvad man tillader sig fra den side, og åbenbart i vælgerkredse med et vist held. Vi bliver nødt til ikke at tage overlegent på denne ting, vi bliver nødt til fra alle folketingets demokratiske partier i tide at dæmme op for denne form for agitation, der er så fremmedartet for dansk parlamentarisme, som noget overhovedet kan være.